

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΚΟΝΤΟΓΟΝΗΣ

ἐγεννήθη τῷ 1808 ἐν Τεργέστη ἐκ πατρὸς ἀπὸ Δημητρούκης ὀρωμένου· τοῦτου δὲ θανόντος ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ νέου Κωνσταντίνου ὁ αἰδιδίμος Μισαήλ ὁ Ἀποστολίδης ἰδὼν τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ. Οὕτως ἐν τῇ νῆα αὐτοῦ πατρίδι τοῖς ἐγκυκλίαις ὀχυρωθεὶς μετέβη εἰς Βιέννην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μόναχον, ἐξ οὗ μετὰ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρὸς κατέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων πτυχίον φιλολόγου καὶ φιλοσόφου. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου τὴν 3 Μαΐου 1837 ὁ Κοντογόνης ἀναγράφεται ἐν τῷ πρώτῳ προγράμματι *Ἑβραϊκῆν ἀρχαιολογίαν* διδάσκων, ἥς ἐγχειρίδιον τῷ 1844 (Ἀθήναις, τύποις Μητροπολίτου) ἐξέδοτο· ἐν τοῖς ἐφεξῆς δὲ εἰς δύο κλάδους τῆς θεολογίας ὁ Κοντογόνης περιωρίσθη εἰς τὸν *ἱστορικὸν καὶ ἐρμηνευτικόν*· δι' ὃ δεύτερον *Ἱστορίαν τῶν Πατέρων* ἐδίδαξε· ταύτης δὲ δύο τόμους τῷ 1851 (τύποις Βλαστοῦ) τὸν α'. τῷ δὲ 1853 τὸν β'. ἐξετύπωσε· καὶ *Ἐκκλησιαστικῆν Ἱστορίαν*, ἧς περὶ μόνον ὁ α' τόμος τῷ 1860 τὸ πρῶτον, εἶτα τῷ 1876 τὸ δεύτερον ἐδημοσιεύθη· πρὸς δὲ *Εἰσαγωγὴν εἰς τὰς Γραφὰς* ἐδιδάξατο τῷ 1859 ἐν τῇ Σειρᾷ τῶν ἐγκυκλίων τῶν ἱερατικῶν σχολῶν τὸμ. ζ'. ἐκτυπωθεῖσαν, καὶ *Ἑρμηνευτικῆν* ἥς στοιχεῖα ἐν τῷ αὐτῷ τούτῳ συμπεριέλαβεν. Ἑρμηνείαν δ' ἐποίησατο εἰς τὸ *Ψαλτήριον* μετὰ κριτικωτάτης εἰσαγωγῆς, εἰς τὸν Ἰωβ, εἰς τὸν Ματθαῖον, εἰς τὰς δύο πρὸς Τιμόθεον καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ Πέτρου. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα συνέγραψε καὶ ἐδίδασκεν ὁ χαλκέντερος Κοντογόνης ἐν τε τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῇ Ριζαίῳ Σχολῇ ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς (25 Ἰανουαρίου 1843), ἀλλὰ καὶ περιοδικὸν *Εὐαγγελικὸν Κήρυξ* ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον 1857—1865 τὸ πρῶτον καὶ ἀπὸ τοῦ 1869—1873 τὸ δεύτερον ἐξεδίδοτο, ἐν ᾧ πολλὰ θεολογικὰ ζητήματα εὕρισκοντα· λελυμένα. Οὕτως ὁ μέγας Κοντογόνης οὐκ ἐπαύσατο τὴν ἐκκλησίαν εὐεργετῶν μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου, ὅτε τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέδοτο.

Εἰς τὸν αἰδιδίμον δὲ τοῦτον ἄνδρα ἐφαρμόζεται τὰ τοῦ Παύλου: «τὸν ἀνγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαί, τὸν δρόμον πτετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ Θεὸς δικαιοσύνης στεφάνος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος κἄν ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτής.» (Τιμόθ. Β'. δ'. 7—8.)· ἐπειδὴ ἀληθῶς ἠγάπησε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς δόξης αὐτοῦ· ὅθεν καὶ πατὴρ τῆς ἐκκλησίας ἐκλήθη.*

N. ZANNOYBIOΣ

* Καθηκὸν ἡμῶν ἐνομίσκαμεν νὰ καταχωρίσῃ

Π. ΒΕΡΓΩΤΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΔΑΛΤΟΥ

(Ἴδε προηγούμενον φυλλίδιον)

Ἄν περιστέρια, ποῦ γοργὰ
πόθος γλυκὸς τὰ κράζει,
καὶ μ' ἀπλωμέν' ἀκίνητα
πτερὰ πετοῦν καὶ πᾶνε
εἰς τὴν φωλιά ἀπὸ μοναχῆ
τῇ θέλησι συρμένα,
ἔτσι κι' αὐταῖς ἀπ' τῆ σειρᾶ,
ποῦ εἶν' ἡ Διδώ, ξεκόβουν,
κι' ἦλθαν 'ς ἐμᾶς, διαβαίνοντας
κακὸν τοῦ ἄδη ἀέρα,
τόσῳ γλυκειὰ εἶχε δύναμι
ἡ σπλαγγνικὴ φωνή μου.
Χαριτωμένη μου ψυχῆ,
ὦ πόση καλοσύνη
αὐτὴν τὴν κοκκινόμαυρη
τοῦ Χάρουτ' ἀτμοσφαῖρα
εἰς νὰ θέλῃς νὰ περνᾷς,
στὸν κάτω κόσμον νάλθῃς,
νὰ ἰδῇς ἐμᾶς, ποῦ ἐβάψαμε
τὸν ἄλλον κόσμον μ' αἷμα.
Ἄν εἶχε ἀγάπην εἰς ἐμᾶς
ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου,
θὰ τὸν παρακαλοῦσαμεν
εἰρήνη νὰ σοῦ δίνη,
ἄφου σὺ τόσῳ σπλαγγνικᾷ
πονεῖς τὴ συμφορὰ μας.
Ὅσα ν' ἀκούσης καὶ νὰ εἰπῇς
θελήσης, θὰ σταθοῦμε
νὰ εἰποῦμε καὶ ν' ἀκούσωμε,
εὐθὺς ἅμα σιγήσῃ
ὁ ἄνεμος, ποῦ, ὡς ἀκούς,
ἀρχίζει νὰ ἡσυχάζῃ.
Ἢ γῆ, ὅπου ἐγεννήθηκα,
ἐκ' εἶναι καθισμένη

ὁ «Παρθενίων» τὴν περὶ τοῦ Κοντογόνη σημειώσιν τοῦ κ. Ν. Ζαννουβίου εἰς μικρὰν ἐνδειξὴν τιμῆς πρὸς σεβαστὸν καὶ σοφὸν διδάσκαλον. Ἡ σημειώσις, μόνον περὶ τῆς θεολογικῆς διδασκαλίας καὶ τῶν θεολογικῶν συγγραμμάτων τοῦ Κοντογόνη μνημονεύουσα, παρέλιπε νὰ σημειώσῃ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Μεθολογίαν, παρ' ἧς πολλοὶ ἐδιδάχθησαν τὰ τῆς θρησκείας τῶν προγόνων.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι λεπτομερῶς τὰ κατὰ Κοντογόνην γράφοντες νὰ κοσμήσωμεν ἐπὶ μᾶλλον τοῦ «Παρθενίων» τὰς στήλας. Τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέλειπεν ἕνα τῶν βαρυντικῶν κόσμων τοῦ ἡ θεολογικῆς σχολῆς σοφὸν διδάσκαλον ἢ κοινωνία μέλος πολύτιμον, οὗτινος ἢ ἀπέλειπεν κενὸν ἀφῆκε δυσαναπλήρωτον· οἱ πένητες προστάτην ἀνεκτίμητον, ὅστις ἀπέθανε πίνης διδοὶ ὑπερβαλλόντως ἐθλίβετο ἐπὶ ταῖς στερήσεσι τοῦ πλησίον του.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Κοντογόνη πενθεῖ ἡ πατρίς τέκνον ἀξίον τῆς προτέρας εὐκλείας· ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἀληθοῦς παιδείας κόσμον λαμπρὸν τοῦ κόσμου τῶν· οἱ πάσχοντες καὶ οἱ πενόμενοι παρήγορον καὶ προστάτην ἄξιον τῆς πολιτείας Ἐκείνου, τοῦ ὁποῦ ἀνέπτουσι τὸ κήρυγμα καὶ τοὺς θεῖους λόγους οὐκ ἐκτὸς ἐπίδειξιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐκτὸν παράδειγμα προτάσεων, ὅτι ἐπίστευεν εἰς ὅσα ἔλεγεν.

Ε. Σχ.

εἰς τὸ παραθαλάσσιον,
ποῦ ὁ Πάδος καταβαίνει,
μαζὴ μὲ τοὺς συντρόφους τοῦ
εἰρήνη γὰ νὰ εὕρῃ.
Ὁ ἔρωτας, ποῦ αἰσθαντικῆ
καρδιά μὲ μιᾶς πληγώνει,
βαθεῖα τοῦτον ἐπλήγωσε,
τ' ὠραῖό μου σῶμα ὡς εἶδε,
ποῦ μοῦ ἐπῆραν μ' ἄρπαγῆ
'εἰς τὸν κόσμον τὸν ἐπάνω,
κι' ὁ τρόπος ποῦ ἐτεχνεύθησαν
ἀκόμα μὲ πικραίνει.
Ὁ ἔρωτος, ποῦ ἀνερώτετο
δὲ συγχωρεῖ ἐρωμένον,
εἰς τὴ γλυκειὰ του συντροφιά
τόσῳ δεμένη μ' ἔχει,
ὥστε ἀκόμη ὁ πόθος του,
ὡς βλέπεις, δὲν μοῦ ἐσβύσθη.
Ὁ ἔρωτος μ' ἕνα θάνατο
μᾶς ἔβαλε στὸν ἄδη.
Τώρα ἡ Καίνα' καρτερεῖ
στῆς κόλασις τὰ βάθη
ἐκείνον, ποῦ μᾶς ἐσβυσε
στὸν κόσμον τὴ ζωὴ μας.
Τοῦτα 'ς ἐμᾶς εἰπώθησαν
τὰ λόγι' ἀπὸ ἐκείνους.
Κι' ἀφ' ὅτου ἐγὼ ἄκουσα
ταῖς δύο πληγωμέναις
ψυχαῖς ἐκείναις, ἔγυρα
τὸ πρόσωπό μου κάτω,
καὶ τόσῳ ἔμεινα σκυπτὸς
ὡς ποῦ ὁ ὀδηγός μου εἶπε,
ποιὸς στοχασμός βαρύνει σου
τὴν κεφαλὴ; καὶ τοῦπα'
δὴμένα! πόσοι λογισμοὶ
γλυκοὶ καὶ πόσος πόθος
αὐτοῦς τοῦς δύο ἔφερε
'εἰς τὸ θλιβερὸ τὸ βῆμα.
Ἐπειτα εἰς ταῖς δύο ψυχαῖς
γυρίζω ἐγὼ καὶ λέγω·
Φραντσέσκα, τὰ μαρτύρια σου
μὲ καταθλίβουν τόσῳ,
ποῦ μοῦ βρίζουν τὴν καρδιά
καὶ δάκρυα πικρὰ χύνω·
μὰ εἰς τῶν γλυκῶν σας στεναγμῶν
ταῖς μέραις, τώρα εἶπέ μου,
πῶς ἔστερξεν ὁ ἔρωτος,
νὰ δεῖξουν ἡ καρδιάς σας
τοὺς πόθους, ποῦ ἐσυντρόφευεν
ἡ τόση ἀμφιβολία;
Κ' ἐκεῖνη, μεγαλείτερη
θλίψι δὲν εἶναι, μοῦπε,
παρὰ εἰς ἡμέραις συμφορᾶς
ἡ ἐνθύμησι νὰ φέρῃ
ἡμέραις ποῦ ἀνεπίστροφαις
καλότυχαις ἐφύγαν,
ὅπως αὐτός, ποῦ σὲ ὀδηγεῖ,
ἀλάθευτα γνωρίζει.
Ἄλλὰ ἡ καρδιά σου ἐὰν ποθῇ
τόσῳ θερμὰ νὰ μάθῃ
τὴν πρώτη σπῖθα ποῦ ἀναψε
τὴ φλόγα τοῦ ἔρωτά μας,

(1) Περίγυρον τῆς Κολάσεως. ὅπου βασανίζονται οἱ ἀδελφοκτόνοι ὡς ὁ Κάιν.

Θενά σου τὸ διηγηθῶ,
 κ' ἐνῶ θὰ διηγιόμαι,
 θὰ βλέπουνε τὰ μάτια σου
 ἐμὲ ψυχὴν ἀθλία
 δάκρυα νὰ χύνη, νὰ ἱστορῇ
 τὸν πόνο τῆς καρδιάς της.
 Μιὰ μέρα ξεφαντόναμε
 διαβάζοντας ἀντάμα
 τοῦ Λαντσιλώττου τὴν καρδιά
 πῶς ἔτρωσεν ὁ ἔρωτος.
 Ἡμεθεα οἱ δύο μας μοναχοί,
 καὶ λογισμὸς κἀνένας
 δὲν ἔμβαινε σταὶς ἀνοικταὶς,
 σταὶς ξέθαρραις καρδιαῖς μας,
 κ' ἐπάνω εἰς τὸ διάβασμα
 τὸ ἐρωτικὸ ἐκείνο
 πολλαὶ φορὰς τὰ μάτια μας
 μὲ πόθο ἀπαντηθῆκαν,
 κ' ἄλλαξ' εὐθὺς ἡ ὄψις μας,
 ἀλλὰ ἓνας μόνος ἦτον
 αὐτὸς ποῦ μᾶς ἐνίκησε
 τῆς ἱστορίας ὁ λόγος·
 ὅποταν ἐδιχθάσαμε,
 πῶς ὁ ἔρως τῆς ἐκείνος,
 ὅ τόσο τόσο αἰσθαντικὸς,
 ἐφίλησε μὲ πάθος
 τὸ ποθητὸ χαμόγελο
 ἐκείνης, ποῦ ἀγαποῦσε,
 ἐτοῦτος, ποῦ ποτὲ ἀπὸ μὲ
 δὲν θέν' ἀποχωρίση,
 θερμὰ μου ἐγλυκοφίλησεν
 ὀλότρεμος τὸ στόμα.
 Γαλεώτος ἦτον τὸ χαρτί
 κ' αὐτὸς ποῦ τῷχε γράφει
 καὶ πλεῖξ' δὲν ἐδιαβάσαμεν
 ἐκείνην τὴν ἡμέρα.
 Ἐνῶ ἐκεῖν' ἡ μιὰ ψυχὴ
 ἐτοῦτα ἱστοροῦσεν,
 ἡ ἄλλη, εἰς τὸ πλάγι της,
 τόσο πικρὰ ἐθρηνοῦσε,
 ποῦ τὴν καρδιά μου ἐρράϊσε,
 ταὶς αἰσθησὲς μου χάνω,
 καὶ πέφτω κατὰ γῆς μὲ μῖξ',
 νεκρὸ κορμὶ ὅπως πέφτει.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Μ. Ὁλόκληρον μετάφρασιν τῆς Κολά-
 σιως ἐπαρουσιάσαμεν κατὰ τὸ ἐπίτηδες δια-
 γνῶσμα τοῦ 1875. Ἡ μετάφρασις δὲν ἐλήφθη
 δὲ ὄψιν, διότι εἶχαν παρέλθει τινὲς ἡμέραι καὶ
 ὄρασι ἀπὸ τὴν ταχθεῖσαν προθεσίαν! . . . Ἐ-
 λήφθησαν δὲ ὅτι ὄψιν καὶ ἐπηνέθησαν μεταφρά-
 σεις πλήρεις πεζότητος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν
 κριτῶν. Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι ἡ δάφνη διὰ μίαν
 καλὴν μετάφρασιν τοῦ ἐξόγου ποιητοῦ τῆς Ἰτα-
 λίας ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν εἰς τοὺς θα-
 φνῶνας.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

... Ὡ! ἐνθυμεῖται τὴν ἀκτὴν τῆς Φρεαττοῦς
 (ἐκείνην,
 ἐνθα τὸ κῆμ' ἀφροστερεῖς ἡ Ζεφυρτις ὄθει,
 ὅπως εὐρῆ ἀκόμαντον ἐντὸς τῶν βράχων κλίνην;
 ἐνθα οὐδὲν ἤκούετο, ἢ τῶν κομάτων βόγθοι;

Τὸ ἐνθυμεῖσαι; ἤκουον τὰ ἔπη σου τὰ θεῖα,
 καὶ ὕφονες τὸ ὄμμα σου τάετιον ἐπάνω.
 Μέχρι τινὸς αἰ ἔδλεπον, ἀλλ' ἔπειτα σκοτίει!
 Ὡ! ἠδονάτου, ποιητὰ τὴν πησίον σου νὰ φθάσω!

Καὶ ἦτο πησίσις ἀετοῦ ἢ πησίσις σου ἐκείνη!
 ὡς νεοσσὸν μὲ ἤρπαξες κ' ἐπέτας εἰς τὰ νύφη,
 καὶ ἰλιγγίων ἐν αὐτῇ τῇ ἀερώδει δίνῃ
 κ' ὀμίχλη ἔδλεπον τὴν γῆν κάτω νὰ περιαιτήη.

Καὶ μ' ἤκουε

Πῶς τὴν ἠγάπων! ὦ! αὐτὸ μόνον αὐτὴ γνω-
 ρίζει!
 ἦμην οὐκιά της· πανταχοῦ κ' ἔγώ ὅπου κ' ἐκείνη,
 ὦ! τοῦτο μόνον ἔνοιε καρδιά, ἦτις σφύζει!
 ὅστις ποτε ἠγάπησε ἄς μὴ μὲ κατακρίνη!

Ἐπάτου εἰς τὰ ἔχνη της μὴ ἄλλος τὰ μιάνη
 Μόλις ἀνέπνεον ὡς φλόξ μὴ αἰφνιδίως σβύστη,
 εἰς πᾶν της βῆμα ἔφρισσον μὴ ἀφνης ἀποθάνῃ
 καὶ ὁ θραπέτης ἄγγελος τὴν γῆν αὐτὴν ἀφήσῃ!

Πῶς τὴν ἠγάπων! μετ' αὐτὴν ἠγάπων τοὺς ἀ-
 (στερας!
 ὅποταν δὲν τὴν ἔδλεπον εἶχον τυφλὸν τὸ ὄμμα,
 καὶ φεύγων, φεύγων τὴν ἀχλὺν τὸ σκότος της
 (ἡμέρας
 τὴν ἔδλεπον εἰς τοῦραντοῦ νὰ ἴσται τὸ δῶμα!

Ἦ το ὄρατα; δύσκολον νὰ εἶπω τὴν μορφήν της!
 ὦ! εἶχέ τι διαφανὲς αἰγλήην ἀερώδεις!
 πολλαίς κλειῶ τῶμαμμου πρὸς ἀναπόλησίντης,
 καὶ μόλις μοι παρίζεται ὡς ἰθάλα νερῶδες.

Πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου της τὴν ἔδλεπον ὡς
 (φάσμα
 καὶ φάλλουσαν περιπαθῶς μὲ δαχρυσμένον
 (ὄμμα.
 κ' ἔφρισσον μήπως ἡ ψυχὴ ἐξαίφνης μὲ τὸ ἔσμα
 ἀφήσῃ τὸ ἐπίχαρι καὶ βαδινὸν της σῶμα.

Ὡ! ἦτο ἦτο ποίησις ποιήτρι' ἀν δὲν ἦτο! . . .
 καὶ μόνον σὺ ἠδύνασο τὴν αἰλὴν μου νὰ φάλλῃς!
 Αἴ! τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν ἀνκηρῶττω
 ὅποταν γράφω δὲ αὐτὴν κατέχομαι ἐκ ζάλης!

Μίαν ἑσπέραν πλέοντες ὑπὸ λαμπρὰν Σελήνην,
 ἡ φίλη μου ῥαμβάζουσα, ἐγὼ τὰς κόπας σείων
 ἐφάλλομεν τοῦ «Ὀρφάνου» τὴν συμπαθεῖ ὀδύνην
 μάρτυρα μόνον ἔχοντες τὸ κάλλευκον ἴσιον.

Τότε τὸ κῆμα ἤκουσε τοῦ ἀεπασμοῦ τὸν κρότον,
 καὶ φρίσσον ἀνταπέδωσεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀμμου.
 καὶ ἦτο φίλημα πυρὸς πλήρες ψυχῆς τὸ πρῶτον,
 ἦ τ ο ν π α ρ θ ἔ ν ο υ φ ἴ λ η μ α τ ὸ
 [κα τ ο ν φ ἴ λ η μ ᾶ μ ο υ !

Καὶ ἤρχισ' ἐξογκούμενον καὶ φρίσσον τὸ ἴσιον.
 ἡ ἄκατος φλοισβίζουσα διέσχισεν τὸ κῆμα.
 Τί κρῖμα! νὰ διακεπῇ τὸ ὄνειρον τὸ θεῖον!
 καὶ φεῦ! νὰ προσαρμῆσωμεν τὸ πλοῦτόν μας,
 (τί κρῖμα!

Καλλίτερον εἰς πέλαγος νὰ πλέωμεν ὀνείρων
 ἢ εἰς λιμένα ἀδαθῆ τὸ πλοῦτόν μας νὰ πλέῃ,
 θέλω ἐγὼ τὸν ἔρωτα καὶ φιλημάτων στεῖρον!
 δὲν θέλω, ὄχι, νὰ γελᾷ ὁ ἔρως μου νὰ κλαίῃ!

Καὶ ἤδη μᾶτην πάλιν προσπαθῶ νὰ τὴν ἀναπο-
 (λήσω
 μὲ φεύγει ὡς περ ὄνειρον, μὲ φεύγει ὡς νεφέλη
 καὶ μᾶτην πάλιν προσπαθῶ ἐκείνην ν' ἀγαπήσω
 ὦ! εἶναι δι' ἐμὲ ἀσῆρ σθεσθεὶς ἐν τῇ θυέλλῃ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Θέατρον Ἀθηνῶν.— Τὴν Κυριακὴν
 19 Νοεμβρίου τῆ συνδρομῇ τῆς Κυβερ-
 νήσεως ἀνεπέτασεν εἰς τὸ κοινὸν τὰς
 πύλας τοῦ τοῦ θεάτρον τῆς πρωτευού-
 σης, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ δώσῃ σειράν πα-
 ραστάσεων ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 ἀρίστου καὶ ἱκανωτάτου τῶν Ἑλλήνων
 ἠθοποιῶν κ. Δημοσθένους Ἀλεξιάδου
 δραματικὸς θίασος.

Ἡ ἔναρξις τῶν παραστάσεων ἐγένε-
 το διὰ τοῦ δράματος «Γέρων-Μαρτὲν»
 καὶ τῆς μονοπράκτου κωμωδίας «Φαν-
 τασιοκόπος» ἐν μέσῳ καλοῦ καὶ πολ-
 λοῦ κόσμου, καίτοι ῥαγδαίας πιπτού-
 σης βροχῆς μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

Ἡ παράστασις διεξήχθη μετ' ἐκτά-
 κτου ἐπιτυχίας· γενικὴ συγκίνησις ἐ-
 βασίλευε καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ
 πολλὰ ἐχύθησαν δάκρυα· οἱ θεαταὶ κα-
 τατεθελγμένοι ἐκάλεσαν τοὺς ἠθοποι-
 οὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐ-
 χειροκρότησαν αὐτοὺς· ἐν τῷ δράματι
 αὐτῷ ὑπακρίνονται ἀμέμπτως τὰ μέρη
 τῶν πάντες, διακρίνονται δὲ ἰδίως αἱ
 κυραὶ Πιπίνα Βονασέρα, Φιλομήλα Βῆ-
 νασέρα, Αἰκατερίνα Δρακοπούλου, Αἰ-
 κατερίνα Δρακάκη, καὶ οἱ κύριοι Ἀλε-
 ξιάδης, Τσίνοτος, Ζάνος, Μπίστις, Κυ-
 ριακός. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ εἶδε τὸ
 κοινὸν καὶ δύο καλοὺς νέους τὸ πρῶ-
 τον ἐμφανιζομένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ
 πρόσδον ὑποσχομένους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς κωμωδίας οἱ θεα-
 ταὶ ἐκάλεσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν κα-
 λὸν ἠθοποιὸν Ν. Ζάνον, ὅστις εἶναι ἀ-
 ζιὸς παντὸς ἐπαίνου ἐν τῷ ἀφαντα-
 σιοκόπῳ.

Φίλοι εἰλικρινεῖς τῆς ἐλληνικῆς σκη-
 νῆς καὶ τῶν καλῶν ἠθοποιῶν μετ' εὐ-
 χαριστήσεως θὰ ἴδωμεν τὸν θίασον τοῦ
 κ. Ἀλεξιάδου προκόπτοντα.

*
 Ὄταν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μετέβη εἰς
 τὴν πολιορκίαν τοῦ Mons, ἡ κυρία
 Μαιντενὸν εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον: Μᾶς
 ἐγγυᾶσθε περὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέ-
 ως; — Ὅχι, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπουργός,
 ἐγγυῶμαι περὶ τῆς δόξης του.*

* Ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματος τῆς
 Δυρρηλίας ἀποσταλεὶς εἰς τὴν ἀλλήν, ὁ-